

neobdržel vyplacenou. Tak jest rozuměti slovům »která mu bude zaplacená jako přiznaná úhrnná odměna«, použitým v čl. IV, odst. 1 uved. zák. Prvý předpoklad spadá sice do doby před účinností zákona, ale druhý předpoklad spadá již do doby po účinnosti zákona, čímž skutková podstata podle čl. IV odst. 1, uved. zák. byla dovršena. Co se přihodilo v mezidobí, je tu bezvýznamné a nezáleží proto na tom, že záloha na budoucí úhrnnou odměnu (§ 127, odst. 3, konk. ř.) byla správci vyplacena již před účinností onoho zákona.

Neboť záloha jest jen prozatímním placením na srážku budoucí úhrnné odměny, jest jen součástíkou budoucí odměny a netvoří samostatný, od úhrnné odměny odlišný nárok správce konkursní podstaty, jež by bylo posuzovati jinak, než úhrnnou odměnu. Jinak by se mohlo tvrditi, že správce konkursní podstaty není vůbec povinen zaplatiti dávku, jestliže jeho jmenování spadalo rovněž do doby před účinností onoho zákona, což se ani stěžovatel nepokusil namítati.

Tomuto výkladu není na závalu ani výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 18. května 1937, č. 28.162, uveřejněný ve Věstníku pod č. 10. z roku 1937 (str. 83), neboť práví-li v čl. II, že poměrný díl dávky má býti zaplacen již z povolené zálohy na odměnu, posuzuje pouze splatnost tohoto poměrného dílu dávky zpět na dobu skutečného vyplacení zálohy proti všeobecné zásadě, že splatnost nastává při výplatě odměny. Ale z toho neplyne, že záloha jest osvobozena od dávky, nebyla-li dávka ihned od zálohy odečtena. Jest proto důsledná úvaha rekursního soudu, uvedená v předposledním odstavci odůvodnění napadeného usnesení.

Tomu nebrání okolnost stěžovatelem tvrzená, že zaplatil z vyplacené zálohy 70% na daních, neboť placení daní státu nemá nic společného s povinností k zaplacení dávky advokátní komoře. Bylo-li snad v jiných případech postupováno jinak, — jak se uvádí v dovolacím rekursu —, nemá to významu pro rozhodnutí o souzeném případě.

Čís. 16733.

Smluvní pojištění odpovědnostní zubního technika.

Je-li ručení pojistitele podle pojistné smlouvy omezeno jen na takové zákroky pojistníka, které provádí jako zubní technik v mezích oprávnění stanovených zákonem č. 303/1920 pozměněným zákonem č. 171/1934 ve znění vyhlášeném v příloze vyhlášky č. 172/1934 Sb. z. a n., jsou pojištěním kryty nehody při vytahování (extrakci) zubů a kořenů jen tehdy, jestliže bylo účelem oné jeho činnosti provedení umělé náhrady zubů nebo chrupu a extrakce zubu byla jen prostředkem k dosažení onoho dalšího účelu; nikoli však i nehody, které se staly při vytahování zubů, jehož účelem bylo vyléčení nebo odstranění bolestivého zubu a opatření umělé náhrady k opatření náhradního zubu, můstku nebo protézy jen důsledkem dotčené činnosti.

(Rozh. ze dne 23. února 1938, Rv II 998/36.)

Žalobce — zubní technik — sjednal se žalovanou pojišťovnou pojistnou smlouvu o pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti pro ten případ, kdyby byly proti němu v jeho vlastnosti zubního technika uplatňovány pro škodné následky z tělesných poranění nebo jiných zdravotních poškození pacientů nároky na náhradu škody podle zákonných ustanovení. Podle výsledného znění pojistky a pojistného návrhu byl žalobce pojištěn pouze ve své vlastnosti jako státně zkoušený zubní technik s oprávněním podle zákona ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb. z. a n. Proti žalobě, již se žalobce domáhal na žalované pojišťovně zaplacení 10.000 Kč s přísl., jež musil Pavle B. nahraditi z důvodu náhrady škody, vzniklé po vytažení (extrakci) zubu, namítla žalovaná pojišťovna mimo jiné, že žalobcův zákrok u Pavly B. byl zákrokem chirurgickým, k němuž nebyl žalobce jako zubní technik podle platných zákonných ustanovení oprávněn, takže učinil-li přesto tak, překročil meze svého oprávnění zubního technika, a že proto není případ pojistkou kryt. Soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud jej neuznal důvodem po právu. Důvody: Odvolací soud odchylně od soudu první stolice zjišťuje, že zub moudrosti, o který šlo, nebyl a nemohl býti na závalu zřízení potřebné protézy. Znalci Dr. M. a prof. Dr. B. se srovnávají v tom, že se lege artis zub moudrosti nenahrazuje, zejména když, jako tomu bylo v souzeném případě, nebyl tu protilehlý zub moudrosti. Tvrdí-li znalec Dr. N., že protějščí zub tu ještě jest, nelze to vysvětliti jinak, než že se tento znalec při svém nálezu mýlil. Tím pozbyl však základu jeho úsudek, že dolní zub moudrosti měl býti v případě, o nějž jde, nahrazován. Mní-li znalec Dr. N., že bylo nutno zub vytáhnouti, protože modelování čelisti je závislé na zahojení rány v čelisti, neplyne z toho, že by byl uvedený zub moudrosti sám o sobě na závalu pořízení lege artis potřebné protézy za scházející zuby č. 6, 7. Zdravý zub č. 8 sám o sobě nemohl býti podle posudku znalce prof. Dr. B. na závalu pořízení potřebné protézy, nýbrž vadilo jen to, že zub ten nebyl zdrav. Bylo tedy třeba onen zub buď vyléčiti, anebo nebylo-li to možno, vytáhnouti jej, aby čelist byla zdravá a aby bylo možno protézu modelovati. Leč takový zákrok podle přesného znění § 2 písm. f) vlád. nař. ze 27. dubna 1922, č. 132 Sb. z. a n. nenáležel k žalobcovu oprávnění, protože tu umělé náhradě chrupu neb zubu nebyl na závalu nemocný zub sám, nýbrž vadilo tu jím vyvolané onemocnění čelisti. Šlo tedy o léčebný zákrok na chrupu, resp. čelisti, jenž není uveden v § 2 dotč. vlád. nař. a k jehož výkonu nebyl žalobce podle § 3, písm. a), uved. vlád. nař. oprávněn. Že tomu tak skutečně bylo a že žalobce při vytažení zubu jej neodstraňoval proto, že vadil pořízení protézy, že tedy ani svědkyni Pavle B. neřekl tehdy, že jí pořídí protézu, nýbrž že mu šlo o jinaký, jemu nedovolený léčebný zákrok, plyne již z toho, že žalobce ještě ani v době podání žaloby nepřemýšlel vážně o tom, že tu mohlo jíti jen o protézu a ne o nový zlatý můstek. To je zjevné z toho, že žalobce nejen v oznámení pojistného případu žalované pojišťovně, ale i ještě v žalobě, a to opětovně uvedl, že důvodem vytažení zubu byla »potřeba zhotovení nového zlatého můstku«. To však odvolací soud pokládá zároveň se znalcem

prof. Dr. B. za naprostý nesmysl v souzeném případě, kdyby na jediný pilíř, totiž na zub č. 5 měl být zavěšen zlatý můstek nahrazující zuby č. 6, 7 a 8. Jestliže žalobce snad Pavla B. něco takového sliboval, bylo to nevážné a liché předstírání, kdežto ve skutečnosti šlo mu o léčebný úkon jemu nedovolený. Podle ustanovení pojistky byl však žalobce pojištěn jen proti následkům povinného ručení za škody způsobené při výkonu svých oprávnění podle zák. č. 303/1920 ve znění zák. č. 171/1934 a podle vlád. nař. č. 132/1922 Sb. z. a n. a není proto pojistkou kryta škoda způsobená mimo výkon takovýchto oprávnění.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Krytí souzeného pojistného případu pojistkou č. 455.640 nebylo by ovšem vyloučeno proto, že si snad žalobce nepočínal »lege artis« při extrakci zubu č. 8, neboť právě v takovém jednání neb opominutí může záležitosti nedopatření nebo zavinění pojistníka, které ho zavazuje ze zákona k náhradě škody. Jde tu zásadně o pojistný případ podle § 1 všeobecných pojistných podmínek, jenž není pojistkou kryt, jen tehdy, jsou-li jiné zákonné nebo smluvní důvody krytí vylučující. A takový vylučovací důvod jest obsažen v omezení ručení pojišťovny jen na takové zákroky žalobce, které provádí v mezích oprávnění stanovených zákonem č. 303/1920, pozměněným zákonem č. 171/1934 Sb. z. a n. a v úplném znění vyhlášeným v příloze vyhlášky č. 172/1934 Sb. z. a n.

Ustanovení § 4 řečeného zákona praví, že »zubní technikové mohou vykonávati veškeré výkony na zubech a chrupu, jaké j s o u n u t n y k tomu, aby mohli provést umělou náhradu zubů a chrupu«. Prováděcí vládní nařízení č. 132/1922 Sb. z. a n. uvádí v § 2, že za výkony na zubech a chrupu, které podle § 4 uved. zákona prováděti směji zubní technikové, jest pokládati úkony dále uvedené, mezi něž patří pod písmenou f) »vytahování (extrakce) zubů a kořenů, které umělé náhradě zubů a chrupu jsou n a z á v a d u.« Z toho nepochybně plyne, že zubní technik smí vykonati extrakci zubu jen tehdy, jestliže úče l e m jeho činnosti v jednotlivém případě jest provedení umělé náhrady zubů nebo chrupu, ale jen brání-li mu v tom zub, jenž musí být odstraněn, takže extrakce zubu jest jenom p r o s t ř e d k e m k dosažení onoho dalšího účelu. V souzeném případě však tomu tak nebylo. Podle vlastního přednesu žalobcova se Pavla P. k němu dostavila p r o b o l e s t i z u b u a šlo jí o to, aby byla těchto bolestí zbavena, a nikoliv o to, aby jí žalobce provedl umělou náhradu zubu nebo chrupu. Když ani snětí můstku připevněného na zubu č. 8, ani jodování bolesti neodstranilo, rozhodl se žalobce k extrakci onoho zubu a důsledek toho byl, že bylo pak potřebí nahraditi dosavadní stav novým stavem, ať již náhražkou vytaženého zubu, nebo novým můskem nebo chrupem. Účelem zákroku žalobcova bylo tudíž vyléčení nebo odstranění bolestivého zubu a rozhodl-li se žalobce pro opatření umělé náhrady bylo to jen d ů s l e d k e m a nikoliv účelem jeho činnosti. K extrakci

zubu nezavdala tedy příčinu potřeba nové náhražky zubu nebo můstku, nýbrž naopak extrakce zubu zavdala teprve příčinu k opatření náhradního zubu, můstku nebo protézy. K takovému zákroku nebyl však žalobce oprávněn.

Opak nelze vyvoditi z ustanovení § 3 vlád. nař. č. 132/1922 Sb. z. a n., jež uvádí, které úkony jsou zubnímu technikovi zakázány. Neboť v odstavci prvním § 3 se praví: »K lékařským výkonům v předešlém paragrafu nejmenovaným nejsou zubní technické podle § 4 cit. zákona oprávněny«. A podle předešlého § 2, písm. f), jest pouze vytahování zubů a kořenů, které jsou umělé náhradě zubů na závalu, pokládati za výkon, k němuž je zubní technik oprávněn. Toto ustanovení jest vyložiti v souladu s § 4 zákona, podle něhož jest zubní technik k extrakci zubu oprávněn jen tehdy, byla-li extrakce zubu nutná, aby mohl provésti umělou náhradu zubů nebo chrupu, neboť nelze přece míti za to, že prováděcí nařízení chtělo proti předpisům zákona oprávnění zubního technika rozšířiti. Je-li tomu tak, tedy pro souzený případ nemá významu, že se v § 3, odst. 8, písm. a) až c), vlád. nař. č. 132/1922 Sb. z. a n. nečiní zmínka o extrakci zubů. Žalobcův nárok není tudíž odůvodněn již podle toho, co dosud bylo vyloženo, a není ani třeba se zabývatí ostatními dovolacími důvody.

Čís. 16734.

Po zrušení manželství rozlukou jest i nevinný manžel povinen vrátiti věno a přísluší mu toliko nárok na odškodnění, třebas bylo věno odevzdáno jen fakticky bez sepsání notářského spisu.

(Rozh. ze dne 23. února 1938, Rv II 94/37.)

Srovn. rozh. č. 6703, 15193 S. n. s.

Dne 27. listopadu 1933 se žalobkyně provdala za žalovaného a téhož dne žalobkynin otec vyplatil žalovanému v hotovosti věno 17.000 Kč. Notářský spis nebyl sepsán. Manželství to bylo však rozsudkem krajského soudu civilního v B. ze dne 18. června 1934 pravoplatně rozloučeno z viny žalobkyně. Poté žalovaný vrátil 12.000 Kč. Ježto se žalovaný zdráhá vyplatiti zbývající částku, domáhá se na něm žalobkyně zaplacení 5.000 Kč s přísl. Soud první stolice uznal co do částky 4.140 Kč s přísl. podle žaloby. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek. Důvody: Jde pouze o to, zda jest žalovaný povinen vrátiti žalobkyni zbývající částku 4.140 Kč s přísl. Odvolací soud neschvaluje odvolatelův názor, že žalobkyně nemá nároku na vrácení věna, ježto nebyly zřízeny svatební smlouvy. Zřízení věna skutečným odevzdáním jeho manželovi nevyžaduje k platnosti formy notářského spisu (rozh. 10422 Sb. n. s.). Peníze odevzdané otcem manželky manželovi jako její věno nepozbývají tudíž povahu věna snad proto, že nebyla sepsána svatební smlouva, která vyžaduje k platnosti formy notář-